

NGƯỜI VẮN CỨU NGƯỜI

Nam Lộc

Khi sáng tác nhạc phẩm “Có Tin Vui Giữa Giờ Tuyệt Vọng” năm 1996, với câu hát “Người Đã Cứu Người” để đánh dấu ngày thành lập Làng Việt Nam ở Palawan, Phi Luật Tân, chắc nhạc sĩ Trầm Tử Thiêng cũng không ngờ rằng chỉ 10 năm sau đó thì toàn bộ 3000 người tỵ nạn bị kẹt lại và sống ở đó, đã được luật sư Trịnh Hội với sự tiếp tay của cộng đồng người Việt tại hải ngoại tranh đấu để họ được thế giới tự do đón nhận. Và chắc ông lại càng ngạc nhiên khi biết, cho đến ngày hôm nay, sau 20 năm thì “người vắn cứu người”.

Quả thật là như vậy, bởi vì ít ai có thể nghĩ được rằng, sau 41 năm kể từ ngày Cộng Sản cưỡng chiếm miền Nam VN mà vẫn còn có những thuyền nhân long đong, vất vưởng, sống ngoài vòng pháp luật trên những mảnh đất không cả được tạm dung! Vâng, đó là 28 thuyền nhân tỵ nạn muộn màng, sau hơn một phần tư thế kỷ miệt mài tìm kiếm tự do, cuối cùng họ đã đến được bến bờ hạnh phúc. Cuộc hành trình gian khổ này được kết thúc một cách tốt đẹp, là nhờ vào lòng bao dung cùng sự tranh đấu kiên trì của những người mà tôi xin được gọi họ là những “thiên thần trong bóng tối”!

Ngưỡng cửa tự do, phi trường Bangkok, Thái Lan

Hồi tưởng lại, cách đây hơn 10 năm, khi số phận hẩm hiu của 3000 đồng bào tỵ nạn VN bị thế giới lãng quên ở Phi Luật Tân, qua cuộc vận động và tranh đấu không mệt mỏi của luật sư Trịnh Hội cùng các thiện nguyện viên trong nhóm của anh, khoảng gần 1000 người được đoàn tụ gia đình, số 2000 “không thân nhân” còn lại đã được nhận vào định cư tại Hoa Kỳ, Canada, Úc Châu, Na Uy v..v... Khoảng thời gian đó không mấy ai tin rằng nỗ lực của Trịnh Hội có thể thành công được, thậm chí, chính bản thân những người tỵ nạn cũng không nghĩ là giấc mơ của mình sẽ trở thành sự thật! Ngay cả ông giám đốc của một cơ quan gọi là “cứu người vượt biển” lúc đó đã ra một thông báo cho biết đây chỉ là chuyện viễn vông, không có thật! Ấy thế mà nó đã thành hiện thực! Đó là nhờ vào sự hỗ trợ và tiếp tay của những “thiên thần trong bóng tối”! Họ là ai? Họ là những người tin vào lý tưởng tự do của bất cứ ai phải bỏ nước ra đi vì không muốn sống dưới chế độ Cộng Sản. Họ là những vị luật sư, nghệ sĩ, hay thiện nguyện viên có lòng hy sinh thì giờ và tiền bạc để bay sang PLT hỗ trợ và tiếp tay Trịnh Hội, họ là những viên chức Bộ Ngoại Giao Mỹ, Canada hay Na Uy nhưng tin vào lòng thành tâm cùng sự hy sinh kiên trì

của một người luật sư trẻ dù anh ta mang quốc tịch Úc Châu. Họ là quý vị tu sĩ thuộc nhiều tôn giáo, các vị dân cử, viên chức chính quyền của nhiều quốc gia và quan trọng hơn cả, họ là những thiện nguyện viên âm thầm đóng góp và hỗ trợ, họ là những luật gia trẻ tuổi, tình nguyện gia nhập tổ chức VOICE để tiếp tục cuộc hành trình cứu người bất hạnh mà Trịnh Hội đã đánh đổi bằng cả quãng đời thanh xuân của mình.

Phần thưởng mà Thượng Đế tặng lại cho tất cả những người tôi vừa kể, là nụ cười hạnh phúc của hàng ngàn đồng bào tỵ nạn đã được họ cứu giúp. Sự thành công trong cuộc sống, thành đạt trong sự nghiệp, và nhất là thành tích về học vấn cùng tương lai sáng lạn của các trẻ em tỵ nạn muôn màng chính là niềm hãnh diện lớn lao đối với những người mà tôi gọi là “thiên thần trong bóng tối”!

Những tưởng sứ mạng cứu người tỵ nạn đã chấm dứt sau khi 3000 đồng bào còn lại tại PLT được đến bến bờ tự do, thế nhưng không lâu sau đó qua lời kêu gọi của linh mục Peter Prayoon NamWong (vị tu sĩ nhân từ, đã tận tình giúp đỡ người tỵ nạn VN tại Thái Lan trong suốt hơn 40 năm qua), anh chị em trong nhóm VOICE lại nhận được lời kêu cứu của một số thuyền nhân và người tỵ nạn cũng có hoàn cảnh tương tự, họ đã trốn ra khỏi trại vì nhất định không chịu bị cưỡng bức hồi hương, trong số đó có những người đã từng mổ bụng tự tử hay uống thuốc độc để quyên sinh, có những cựu quân nhân QLVNCH, họ đang sống vất vưởng ở các nước Đông Nam Á. Trước hoàn cảnh chằng đặng đùng Trịnh Hội và các thành viên của VOICE cùng những thiện nguyện viên ở khắp nơi trên thế giới lại tiếp tục cuộc hành trình đấu tranh cho quyền tỵ nạn của những người di tản bất hạnh nói trên! Tuy nhiên lần này có vẻ phức tạp hơn, vì đồng bào phải sống rải rác ở nhiều nơi, vì thế ngoài trụ sở chính ở PLT, VOICE đã phải mở thêm văn phòng ở Thái Lan. Điều lệ mà chính phủ Canada đòi hỏi trong vấn đề định cư cũng cam go hơn, qua chương trình “private sponsorship” thì mỗi người tỵ nạn cần phải có 5 công dân Canada ký tên bảo trợ và chịu trách nhiệm

toàn bộ về chi phí định cư tối thiểu là \$11,800.00 dollars cho một đầu người. VOICE phải lo mọi thủ tục giấy tờ, lệ phí đơn từ, visas, khám sức khỏe, đóng tiền phạt, thuê nhà tạm trú ở thành phố, chi phí di chuyển cho những lần phỏng vấn, đồng thời đài thọ vé máy bay từ Bangkok đến Canada cho tất cả mọi người tỵ nạn, v..v...

***Người bạn ẩn danh, thuyền nhân năm xưa
đài thọ toàn bộ vé máy bay cho các thuyền nhân cuối cùng.***

Tuy nhiên như một phép lạ, tình đồng hương vẫn bao la, lòng người vẫn không mệt mỏi và một lần nữa “người vẫn cứu người”. Các đợt gây quỹ để giúp định cư đồng bào tỵ nạn đã được chính các hội đoàn, tổ chức thiện nguyện hay cộng đồng người Việt tại nhiều địa phương đứng ra tổ chức. Chính cá nhân tôi dù không yêu cầu, nhưng qua các chương trình truyền thanh, truyền hình mà tôi chia sẻ, vẫn có những đồng hương hoặc thân hữu nghe tin và tự động đóng góp cho VOICE ở khắp nơi trên thế giới, mà điển hình và gần đây nhất là một người bạn, sau hơn 6 năm trời không gặp mặt, nhưng anh cũng đã tìm cách liên lạc với tôi để tự động xin được đài thọ cho toàn bộ vé máy bay với số tiền lên đến \$33,600.00. Hoặc như hai nữ doanh gia trẻ tuổi đến từ Houston, Texas, nghe được chuyện này cũng đã

tự động bay đến Thái Lan để tiếp tay VOICE hầu giúp đỡ đồng bào hoàn tất các thủ tục cuối cùng mà đặc biệt là đã tình nguyện đóng toàn bộ tiền phạt “cư trú bất hợp lệ”, lên đến hơn \$6000.00 dollars cho nhóm thuyền nhân cuối cùng này. Đây là chưa kể đến những cuộc gây quỹ có sự tham gia vô vụ lợi của các anh chị em nghệ sĩ, và được sự đóng góp, hưởng ứng từ mọi thành phần khán giả!

***Nam Lộc, Trịnh Hội và thiện nguyện viên Đỗ Minh Tâm (Houston, TX)
trong một buổi ăn tối tại Bangkok, Thái Lan***

Tờ mờ sáng Thứ Sáu 23 tháng 9, 2016, trong cơn mưa tầm tã như thác đổ xuống thành phố Bangkok, tôi cùng Trịnh Hội và linh mục Peter Namwong cũng như anh chị em tình nguyện viên đã đến nhà giam di trú (Immigration Detention Center) để đón họ ra tù! Ngồi trên chiếc xe buýt búng để đi ra phi trường BKK, nét mặt thuyền nhân nào cũng có một nụ cười thật tươi, bên cạnh nỗi khổ đau của một số người tỵ nạn thuộc những quốc gia khác đang bị các sĩ quan di trú Thái Lan áp tải ra phi trường để trục xuất về lại quê hương mà họ đã bỏ ra đi! Ôi thật là một cảnh tượng xót xa và kinh hoàng như cơn ác mộng trở về từ gần 30 năm trước đối với các thuyền nhân tỵ

nạn VN! Tuy nhiên vào giờ chót 9 trong số 28 thuyền nhân cuối cùng đó cũng vẫn chưa hội đủ điều kiện sức khỏe và thủ tục phỏng vấn nên đành phải ở lại để chờ chuyến bay sau.

***Những “tù nhân hạnh phúc”:* Chị Lê Thị Ba đang tươi cười trên xe buýt bùng.**

Một mình tôi trên phi cơ cùng đoàn người tỵ nạn, tôi có dịp chia xẻ về hoàn cảnh của từng thuyền nhân, hầu hết đều vượt biển đến Thái Lan năm 1989 và trốn trại năm 1996. Gặp chị Lê Thị Ba, người sĩ quan huấn luyện viên trường nữ quân nhân thuở nào, còn là một phụ nữ trẻ trung, khỏe mạnh ngày vượt biển, giờ nhìn chị khác hẳn, nhọc nhằn, khổ đau cùng bao nỗi nỗi gian truân trong cuộc sống lưu lạc không tương lai, không bờ bến đã biến chị thành một người cao niên gầy yếu! Gặp cô bé Tăng Phannida, 15 tuổi, sinh ra ở Thái Lan nhưng hãnh diện mang dòng máu của một “người Việt tự do”. Cháu đã vẽ tặng Trịnh Hội, người LS đã và đang thay đổi toàn bộ tương lai cùng cuộc đời của cháu và gia đình cháu, hình ảnh chiếc lá cờ Vàng Ba Sọc Đỏ, bị trói trong một sợi xích, nhưng vừa được cắt đứt, phá tan, kèm theo câu “Freedom is Not Free”!

Cháu nói đúng, Tự Do không phải tự nhiên mà có, nhưng cái giá tự do mà cháu cùng những người đồng hành phải trả cũng không thể đo được bằng tiền, mà bằng tình thương vô bờ của những người Việt Nam tử tế, của những đồng hương nhân hậu và có lòng, bất chấp những dèm pha, ty hiềm của kẻ tiểu nhân!

Đúng 7:56 phút tối giờ miền Đông Canada cùng ngày, chuyến bay CX826 của hãng Pacific Airlines hạ cánh xuống phi trường Toronto trong cái xe lạnh vào Thu của miền Bắc Mỹ qua gần 19 tiếng đồng hồ trên chuyến bay đầu tiên trong đời của cả 19 người ty nạn, nhưng ai cũng cảm thấy ấm lòng vì họ đã được quốc gia nhân đạo này mở rộng vòng tay nhân ái nhận cho định cư và được đón chào bởi các thiện nguyện viên trong nhóm VOICE Canada cùng quý vị đồng hương và người bảo trợ, tất cả đã phải chờ đợi hơn 3 tiếng đồng hồ bởi thủ tục di trú và nhập cảnh để đón chào người ty nạn. Sau gần 30 năm trôi dạt, lần đầu tiên được chính thức và công khai phát cao lá cờ Vàng Ba Sọc Đỏ, bên cạnh quốc kỳ Canada, tất cả đều dạt dào nước mắt kể cả những đứa bé sinh ra “vô tổ quốc”. Tôi sợ mình cũng sẽ khóc theo họ nên tìm một góc kín thật riêng tư để ngấm lại cuộc đời

cùng sự nghiệp của một người may mắn được làm công việc định cư người tỵ nạn từ hơn 40 năm, mà bây giờ mặc dù đã về hưu gần một năm qua, nhưng định mệnh hình như vẫn gắn liền tôi với nó. Hay phải chăng Thượng Đế đã tặng cho tôi cơ hội được giúp đỡ những thuyền nhân cuối cùng để rồi với đồng bào tôi, chúng ta cùng nhau khép lại trang sử bi thương của cuộc vượt biển ra đi tìm tự do vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại!

VOICE Canada và cộng đồng người Việt tại Toronto đón chào các thuyền nhân cuối cùng.

Còn nhớ mấy hôm trước đây, lúc ngồi trên chuyến bay từ Los Angeles đến Thái Lan qua ngã Hong Kong, tôi ngỡ ngàng khi nhận ra gần nửa chỗ ngồi là người Việt Nam từ Hoa Kỳ về thăm quê hương, ai cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi tưởng là bạn đồng hành và hỏi thăm rối rít “làm sao mà ông dám về VN”? Tôi nói đùa “đoán trước chuyện gì sẽ xảy ra cho nên tôi chỉ mua vé một chiều”! Hình ảnh trên làm tôi làm tôi chợt nhớ đến một câu hát của nhạc sĩ Trầm Tử Thiêng trong nhạc phẩm “Kinh Khổ”: “Người về một ngày một đông hơn, người đi càng lúc càng thưa dần”! Tôi cho ông là một nhà tiên tri về tương lai của đất nước qua âm nhạc, bởi vì với những biến chuyển đang diễn ra ở VN hiện nay, mới nhất là sự việc tàn phá các cơ sở tôn giáo và tiêu hủy ngôi Chùa Liên Trì, là điểm tựa tinh thần của hàng

trăm ngàn Phật Tử từ hơn 70 năm qua. Và nếu đúng như câu thành ngữ được truyền tụng trong dân gian: “Giặc đến Bò Đề, giặc phải tan”, thì có lẽ ngày tàn của chế độ CSVN đã điểm. Người Việt tại hải ngoại chuyển lửa về nước mỗi ngày một đông hơn qua nhiều hình thức, còn người ra đi tỵ nạn thì hầu như đã chẳng còn, và hy vọng 28 người thuyền nhân tỵ nạn mà thế giới tự do đang dương tay chào đón sẽ là nhóm cuối cùng. Vì có biết bao người đã quyết tâm ở lại trong nước dù đã được các quốc gia tự do đón nhận, như luật sư Lê Thị Công Nhân, bác sĩ Nguyễn Đan Quế, tù nhân lương tâm Trần Huỳnh Duy Thức và nhiều người ả danh khác nữa. Họ quyết định ở lại, không những để tiếp tục tranh đấu cho một nước VN tự do, dân chủ, nhân quyền, phi Cộng Sản, mà còn ở lại để giữ nước trước hiểm họa ngoại xâm, và trước hành động dâng đất, dâng biển cho quan thầy Trung Cộng của nhà cầm quyền CSVN hiện nay.

Chúng ta, những người Việt ở hải ngoại có tiếng nói, thì hãy lên tiếng để tranh đấu, để vận động và để nói thay cho những người không được nói, “VOICE for the VOICELESS”! Và xin đồng bào ở trong nước hãy vững niềm tin vì “người...sẽ cứu người”.

Nam Lộc

(Toronto, mùa Thu 2016)

Nguồn: <https://tiengquehuong.wordpress.com/2016/10/04/nguoi-van-cuu-nguoi/>

Video:

Có Tin Vui Giữa Giờ Tuyệt Vọng – Tác Giả Trầm Tử Thiêng

<https://youtu.be/PA500euJxKQ> (bấm vào xem)

www.vietnamvanhien.net